

FALSOS REVOLUCIONARIS

Des de sempre han existit les disfresses, des de sempre les màscares. Des de sempre hi ha hagut llops disfressats d'ovelles, sempre dins del ramat. Al pastor, per descomptat, no li farà gràcia que aquella bèstia estigui aquí però... per ventura algú ha posat alguna vegada la mirada en les ovelles?

A saber. Això diuen alguns que s'ha de fer: preocupar-se del ramat, perquè el pastor és l'enemic. Em ve a la ment la granja d'Orwell, els porcs dirigint la revolució. Em ve en ment quan penso envers alguns que semblen ovelles. Em vénen a la ment les reivindicacions d'algunes revolucions —no les barregeu no obstant això amb reivindicacions revolucionàries—. Em ve a la ment el continu ús que fan alguns del seu gruixut escut de la seva condició d'espècie.

A vegades les escriptores —és a dir, les que escrivim— utilitzem les al·legories i metàfores per a protegir-nos de les crítiques, impeding que arribi el missatge adequat. Avui mateix, he començat el text d'aquesta manera, utilitzant la tòpica al·legoria del ramat per a parlar sobre algunes persones.

Però no seguiré igual, això és un fet públic de la realitat, no una opinió; i per tant, és la meua intenció que s'entengui la realitat, perquè li farà bé a molta gent. De fet, som moltes les que hem estat obligades a construir les nostres lluites al voltant de reivindicacions de revolucions que no venien totalment amb nosaltres; en principi, en aquesta situació no hauria d'haver-hi gran problema, ja que la varietat és bona.

Sí, la varietat, la diversitat és bona. Però considerar com a diversitat les opressions, en canvi, no ho és. Que els opressors es considerin part de la diversitat no és bo, al cap i a la fi, perquè no és la diversitat la que estem acceptant, sinó l'opressió.

Això, estic segur, els ha ocorregut a membres de molts moviments i lluites en l'hegemònic model de militància euska (basca). Ha de dir-se, allunyant-nos una miqueta del tema, que totes les lluites, estratègies i maneres de lluitar d'Euskal Herria —inclusivament la *forçetat*, el bon ús de la força— les ha monopolitzat l'Esquerra Abertzale, creant tremenda anul·lació als altres moviments.

Tornant al tema, aquí mateix entren les dones del moviment feminista, les persones que estan contra els estats i/o les pàtries, les antiespecistes, les que es mouen al voltant de la lluita de la diversitat sexual. I estic segur que moltes d'aquestes, moltes vegades, han sentit que uns altres no els han deixat desenvolupar les seves lluites com volien. Però bé, aquesta és cosa sabuda per a la major part de tals persones.

El problema és l'empipament que desenvolupen alguns joves del moviment juvenil eusko amb pensaments retrògrads a conseqüència de deixar-los al descobert el seu caràcter d'opressor; al cap i a la fi, el desig d'un opressor de mantenir els seus privilegis. El problema ve quan els opressors no volen veure's a si mateixos com opressors i, a vegades, fins i tot havent-se vist així, en voler continuar oprimint. Encara més, en enfadar-se per no deixar-los que exerceixin tal opressió. Per posar-los un nom a aquest tipus d'opressors, els diré els ORO, és a dir, Oprimits *Revolucionaris* Opressors.

Bé doncs. Els ORO lloen moltes vegades les revoltes obreres passades, la Revolució Soviètica, els grups autònoms d'al voltant de 1960 d'Itàlia etc. Al mateix temps, lògicament, accepten els motlles de lluita utilitzats per aquests, per exemple, el boicot, el sabotatge, la violència, els assassinats...

Què ocorre, no obstant això, quan algú utilitza el boicot, el sabotatge o la violència d'aquestes revoltes lloades per ells contra aquests ORO? La reflexió, una anàlisi dels esdeveniments i de la situació i, sense paternalisme, parlar amb les que estan d'acord amb l'acte?

Encara que sembli sorprenent, no. De sobte apareixen els arguments —o les excuses, millor dit— per a defensar els privilegis: “no se li pot demanar això a un oprimit”, “això enforteix a l'enemic comú”, “tals coses s'arreglen parlant”, “sou massa radicals” i milers d'excuses més. Sí, excuses.

No estaria malament, per part d'ells, una autocrítica, no? Estaria bé posar en dubte les seves

actituds perquè, si algú els ha cridat a l'atenció, per alguna cosa serà, no? Potser no vindria malament que, si algú t'ha dit que ets opressor, sentir-los, perquè tu, com t'han dit, pots ser opressor.

Rebre un acte de defensa i demanar negociar no sembla cosa d'empresaris i governants? Des de quan es negocien els drets? Des de quan s'han hagut de justificar les reivindicacions?

A més, és evident, des de la meua perspectiva, que el motlle de lluita d'aquests militants ha perdut tot sentit. Els mitjans per a aconseguir l'objectiu s'han convertit el mateix objectiu. Aconseguir els diners per mitjà de les festes és ara l'única pràctica de molts gaztetxes i llocs autogestionats i a més... quins tipus d'actes són aquests, en els quals s'impulsa el consum de drogues —sabent quin rol compleixen aquestes en les tasques reproductives de les treballadores— per a tranquil·litzar la tensió setmanal i sovint es crea un ambient incòmode per a dones, no-heterosexuals, les que estan en contra de les drogues i per a moltes altres persones?

És clar que aquest motlle de *lluita* l'ha creat una absència de necessitat de canviar d'arrel i de seguida; perquè la gent està còmoda d'aquesta manera. Però bé, no parlaré més envers això, perquè dóna per a escriure un text d'altres mil paraules.

Com ja he dit, hi ha alguns moviments que es queden fora d'aquest caràcter. Jo, malgrat ser simpatitzant de tots, em centraré en un avui: en el moviment de l'alliberament dels animals.

Fonamentalment, l'antiespecisme és el moviment (o la ideologia) que es mostra en contra que els éssers humans utilitzin els animals, és a dir, que des dels éssers humans no hi hagi diferències en el tracte amb les espècies que estan dins del regne d'animal. De fet, els éssers humans sempre ens hem imposat a tots els éssers per a aconseguir els nostres desitjos —fins i tot alguns éssers humans s'han posat per sobre d'uns altres—, submergit en un sistema econòmic que pensa que l'energia és il·limitada; i en l'estar per sobre d'altres éssers, hem obligat els altres animals a estar sota la nostra autoritat al llarg de la història i encara així segueix la situació. És totalment habitual menjar animals, lligar-los una corda al coll i portar-los pel carrer, com si fossin objectes, i utilitzar-los per a la nostra diversió.

Molts preguntarien quin costat negatiu hi ha a utilitzar animals. És una pregunta bona i necessària. Les bases filosòfiques principals que se solen utilitzar per a defensar l'antiespecisme són dos que, per descomptat, es poden posar en dubte:

Primer, està la teoria sensocentrista, la qual posa el límit en la capacitat per a processar sentiments o sensacions. La major part dels animals tenim sistema nerviós, per a interpretar el que ocorre *fora*, i, al mateix temps, la majoria dels animals tenim sistema nerviós central, per a interpretar aquest impuls nerviós rebut. D'aquesta manera, podem processar les sensacions, la qual cosa vol dir que aquestes sensacions poden ser doloroses, plaents, aterridores, etc. En això es basa per tant la teoria sensocentrista, perquè aquesta capacitat per a sentir pot crear dolor —perquè ho crea—. Aquí entra en joc la moral dels éssers humans: jo li produiria dolor a una persona sense raons justificades? No? I per què, aleshores, sí als altres animals? En això consisteix el primer eix d'aquesta presa de consciència.

En segona instància, l'altre eix d'aquest moviment és basar-se en l'agència filosòfica, a la fi al cap, en l'empatia. L'agència filosòfica és la capacitat que té un ésser per a influir en el seu entorn, on entren escapar-se de la por, portar endavant alguns actes —per conveniència—, com per exemple l'afecte, etcètera. Deixant al marge la discussió de si els altres animals són subjectes —a més és difícil fer aquesta distinció per l'espècie, ja que moltes vegades és segons l'individu—, és evident que la major part dels animals pateixen dolor i escapen d'ell; només cal veure, per exemple, els esforços que fan els vedells, els porcs, els cabrits i molts altres animals per a escapar dels escorxadors, fins i tot també els plors i crits causats en fer olor la sang dels altres. Aquest ens deixa clar que aquests animals no volen morir, que no volen patir, que senten tot allò que els fem. En conclusió, heus aquí la segona sèrie de preguntes: si sabem que aquests animals no volen patir, quina raó hi ha, més enllà de l'egoisme antropocentrista, per a fer-los patir? I una altra vegada, per què fer patir a aquests animals i a les persones no?

Hi ha molts arguments en contra d'utilitzar animals, però molta gent s'obstina a menysprear-los, perquè no volen perdre els seus privilegis, perquè volen continuar menjant filets sense veure el patiment dels altres. Entre les excuses contra aquest moviment, com no, participen els ORO basant-se en la seva

ideologia; em solen dir, que sent el antiespecisme una lluita parcial, és a dir, una que no canviaria el sistema d'arrel, es basa en idees burgeses i que, per exemple, està contra la lluita de classes o que l'enterboleix.

Un dels lemes més utilitzats en el moviment antiespecista és, no obstant això, “alliberament animal i humana”. Perquè encara que els estranya a alguns, les antiespecistes estem contra les altres opressions i explotacions i en conseqüència, som anticapitalistes. Que hi ha gent que no té consciència de classe i es basa en el capitalisme? Per descomptat, en altres moviments no, o què? Aquests també, són enemics per a nosaltres.

Per a acabar, no hi ha, al meu entendre, cap argument de pes per a deslegitimar al antiespecisme, però, de totes maneres, menjar animals està molt interioritzat i acceptat en el moviment juvenil i popular eusko. I, de totes maneres, els que mengen animals sense necessitat, són opressors.